

OPINIE

BRIEF VAN DE DAG

De NIP-test en de verliezers van de vrije keuze

21 FEBRUARI 2015 OM 02:00 UUR | Marc Van Gestel

Als ouder van een dochter van 32 jaar met een ernstige mentale handicap volg ik de artikelen over ‘het perfecte kind’ met lede ogen. Niemand heeft immers het absolute gelijk: kinderen met een handicap kunnen een verrijking zijn van onze maatschappij, maar ze zijn tegelijk een blok aan het been van onze rijke welvaart.

De discussie is niet nieuw. In de oudheid publiceerde Plato al teksten over ‘selectieve voortplanting’, hij verwees zelfs naar het fokken van jachthonden. Zo’n 130 jaar geleden werd het woord ‘eugenetica’ voor het eerst gebruikt door Francis Galton. Galton was een halve neef van Charles Darwin en hij vond dat de natuurlijke selectie die ons als ras zover gebracht had, nu gedwarsboemd werd door menselijke beschaving. Want het streven om de zwakkeren te helpen zou indruisen tegen de natuurlijke selectie. Hij vond het zijn plicht om dat effect te compenseren via de eugenetica.

Zo kreeg je vanaf 1896 in veel staten in de VS wetten die mensen met psychische problemen verboden te trouwen. In 1922 namen sommige staten zelfs een verplichte sterilisatiewet aan, die model stond voor eenzelfde wet van 1933 in Duitsland. De volgende vijf jaar heeft de nazi-regering meer dan 300.000 mensen gesteriliseerd. *The New York Times* vond dat toen een goede investering. De volgende stap was de ‘euthanasia’ voor onwaardig leven. Bovendien werd de link met de crisis snel gemaakt door de focus te leggen op de kostprijs van de zorg. Elke *Reichsmark* kon immers maar één keer uitgegeven worden.

Als ouder weet ik dat mijn dochter veel geld kost aan de maatschappij, wellicht meer dan wat wij gemiddeld bijdragen aan de maatschappij. Economisch gezien zijn dat zware kosten. Maar zonder die dure hulp zouden wij het niet volgehouden hebben. Ook menselijk is de tol voor ons gezin

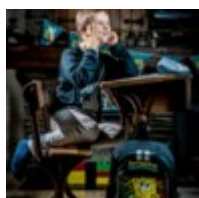
aanzienlijk. Wij hebben meer moeten doen dan we konden. Dat laat sporen na.

Uiteraard heeft de handicap van onze dochter andere mensen van ons gemaakt, we zijn veel gevoeliger geworden voor signalen van menselijk leed. Zijn we er gelukkiger van geworden? Soms wel, vaak niet. Zouden we ervoor kiezen? Voor onze dochter wel, voor haar handicap zeker niet.

Gelukkig werd ons de verscheurende keuze bespaard. Daardoor moesten we leren omgaan met ‘ons lot’. Hoe moeten ouders zich nu voelen die beslist hebben om al dan niet een NIP-test te laten doen? Of die beslist hebben om hun zwangerschap al dan niet te laten afbreken wegens ‘slecht nieuws’?

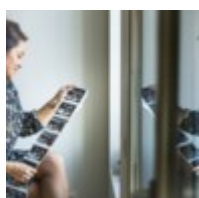
Zelf ken ik ouders uit beide groepen en niemand van hen wordt vrolijk van dit debat. Er zijn immers geen winnaars onder hen, alleen verliezers.

LEES MEER

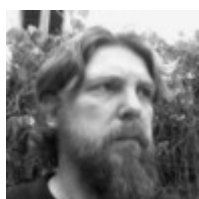

14/11/2018 | ‘Laat dit voor de scholen een wake-upcall zijn’
(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181113_03941781)

13/11/2018 | ‘School mocht jongen met down niet weigeren’
(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181112_03937491)

10/11/2018 | Je verwacht zwart of wit, maar er is veel grijs
(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181109_03930778)

09/11/2018 | Mensen met een beperking verruimen je wereld (als ze de kans krijgen)
(http://www.standaard.be/cnt/dmf20181108_03926536)

Marc Van Gestel